

POĚZIECENTRUM

TATEV

Chakhian

VERSOPOLIS

1992

ARMENIË

Tatev Chakhian

NEDERLANDSE VERTALING Anna Maria Mattaar
ENGELSE VERTALING Tatev Chakhian / Paweł Sakowski

2	Schrijf een gedicht	26	onIDentiteitsbewijs
4	Write a poem	27	unIDentical
6	բանաստեղծություն գրիր	27	անանձնա(գրա)յին
8	HR Manager	28	Gesloten circuit
9	HR Manager	29	Closed circuit
10	HR Manager	30	փակ շրջան
12	Republiek Armenië,
dorpen langs de weg	32	Maat 39
13	Armenia, villages on the road	33	Size 39
14	հհ, ճամփի գյուղեր	34	No. 39
16	<i>Ik vertaal gedichten,</i>	36	Berlijnse splitsingen 1
17	<i>I translate poems,</i>	37	Berlin fork 1
18	Ես թարգմանում եմ
բանաստեղծություններ,	37	բեռլինյան երկատումներ-1
20	De dood van een onbekende	38	Berlijnse splitsingen 4
21	Death of an unknown person	39	Berlin fork 4
22	անծանոթ մարդու մահը	39	բեռլինյան երկատումներ-4
24	<i>In een drassig meer; door bergen
omringd,</i>		
25	<i>In a muddy lake surrounded by
mountains,</i>		
25	Լեռներով շրջապատված
ճահճոտ լճում		

Schrijf een gedicht

Als je land rotsachtig is en kurkdroog,
schrijf dan een gedicht, om het leven te verzachten.

Onze president, een letterkundige, naar verluidt,
schrijft op de achterkant van verdragen
gedichten van eenzaamheid en verdriet,
en van aftreden ook, wanneer hij het niet meer ziet zitten...
De oppositie scheldt op rijm
en wij schreeuwen allen ritmisch.
De minister van defensie heft lofredes aan
op de oorlog,
om onze ellendige burens te vermurwen,
om de bom geruisloos te doen vallen.
De directeur van de Centrale Bank leest vrije verzen voor
aangaande de crisis,
en journalisten schrijven ogenblikkelijk kwatrijnen
over de laatste ongevallen en vooral over zelfmoordenaars
die gedichten nalaten in hun broekzak.
Zwervers, leunend tegen een muur,
wijden naamdichten aan honger en kou.

Als het leven je te zwaar wordt,
deel
het
op
in
re-
gels,
om het lichter te kunnen leven.
En bovenal,
als je niet weet hoe je spreken moet
van genocide, vaderland en vijanden,

schrijf dan zeker een gedicht,
om het geschiedenisboek verteerbaar te maken.

En wellicht ten overvloede:
als je land rotsig en lemig is,
zeg je doden vaarwel met een gedicht,
zodat zij in vrede rusten.

Write a poem

If your country is rocky and droughty,
write a poem to live softly.

Our president who, to my mind, is a philologist
writes poems of loneliness and sadness on the back of contracts
and so he writes of dismissal in the minutes of despair...
And the Opposition calls rhymed names,
and we shout keeping the melody.
The Minister of Defense dedicates songs to the war
so that the heart of unlucky neighbours could soften
and the cannonball could fall without noise.
The Central Bank Chairman reads free verse about Crisis,
and the journalist writes quatrains about the latest accidents
and self-murderers particularly
who used to leave poems in their pockets.
Squatters in the open sky
dedicate acrostics to the chill and famine...

When life becomes too difficult
divide
it
into
lines
to make it easy to live.

Furthermore,
if you can't find a way to speak of genocide,
of long-gone motherland and enemy
write a poem immediately
so that the textbook of History could be understood easily.

Probably there is no need to say -
if your country is rocky and loamy
whisper a poem while burying dead people
to make their souls rest in peace.

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹՅՈՒՆ ԳՐԻՐ

Թե երկիրդ քարքարոտ է ու չորային,
բանաստեղծություն գրիր, որ ապրելը փափուկ լինի:

Մեր նախագահը, որ բանասեր է, կարծեմ,
պայմանագրերի հետևում ոտանավոր է գրում
մենության, տխրության,
իսկ հուսահատ պահերին՝ հրաժարականի մասին...
Եվ ընդդիմությունը հայհոյում է հանգավոր,
ու մենք գոգոռում ենք ոխթմով:
Պաշտպանության նախարարը տաղեր է ձոնում
պատերազմին,
որ անհաջող հարևանի սիրտը փափկի,
որ ռումբն անաղմուկ ընկնի:
Կենտրոնական բանկի նախագահը վերլիբր է կարդում
ճգնաժամի մասին,
և լրագրողը ոտքի վրա գրում է քառյակներ
վերջին վթարների ու հատկապես ինքնասպանների մասին,
որ բանաստեղծություն են թողնում գրպանում:
Պատերի տակ բոմժերը
աքրոստիքոս են նվիրում ցրտին ու սովին:

Երբ կյանքը շատ է ծանրանում,
տ
ն
դ
ս
տ
ի
ր
որ հեշտ ապրվի:

Ու, մանավանդ,

թե չգիտես ոնց խոսել ցեղասպանության,
հայրենիքի ու թշնամու մասին,
անպայման բանաստեղծություն գրիր,
որ պատմության դասագիրքը հեշտ մարսվի:

Երևի կարիք չկա ասելու՝
թե երկիրդ քարքարոտ է ու կավահող,
մեռելներիդ բանաստեղծությամբ ճամփիր, որ
հողը թեթև լինի:

HR Manager

Het personeel mag nooit ontdekken
dat na 18:00 uur je armen zich spreiden,
je hielen zich de grond in boren
en je van binnen zó leeg wordt
dat het straatrumoer in je nagalmt.

Je baas kan maar beter niet vermoeden
dat je nu in gedachten bevelen tekent
voor ontslag en vakantie voor allen
en overplaatsingen naar Ver-weg, voor onbepaalde tijd...
en dat je je stropdas om een boom heen knoopt
en kijkt hoe je lichaam wapperend wegwaait
en leegte achterlaat op de plek
waar zich ooit je arm bevond.

Hopelijk komt geen medewerker je per ongeluk zó tegen:
bevroren en stil,
zo stil zelfs dat
de klinkende groet van een kennis
je in scherven uiteen zou doen vallen.

HR Manager

Your staff should never find out
that after 6 p.m. your shoulders are lowered,
your feet sink into the floor
and you feel such emptiness
that the noises from the street echo inside of you.

Never let your boss suspect
that in your head you are signing
redundancies and a holiday for everyone
and referrals to far-away places, indefinitely...
and that you knot your tie around a branch
and look at how your departed body flaps in the wind,
leaving behind it an empty space
where your arm once was.

Let no employee run into you like this:
frozen and silent,
so silent
that a sudden greeting
leaves you in pieces.

HR Manager

Աշխատակազմը երբեք չպիտի իմանա,
որ 18:00-ից հետո թևերդ երկարում են,
կրունկներդ՝ խրվում հողի մեջ,
և դու դատարկ ես՝
արձագանքելու չափ աղմուկին փողոցի:

Ղեկավարդ հանկարծ չպիտի կասկածի,
որ մտքումդ հիմա ստորագրում ես
հրամաններ ազատման,
արձակուրդ բոլորին և
ուղեգրեր Հեռու, անժամկետ հեռու...
Ու փաթաթում ես փողկապդ ծառին՝
նայելով՝ ոնց է ճոճվող մարմինդ հեռանում քեզնից՝
թողնելով պարապություն այնտեղ,
ուր մի ժամանակ ձեռքդ էր:

Երանի աշխատակազմից ոչ ոք չհանդիպի հանկարծ
քեզ՝ սառած ու լուռ,
լուռ այնքան,
որ ծանոթ մեկի զնգուն բարևից
գուցե փշրվես:

Republiek Armenië, dorpen langs de weg

Laat deze plek gewoon achter je.
Vraag niets aan degene die tegen een muur zit,
bestudeer niet aandachtig de rimpels van de vrouwen,
wacht niet tot de mannen naar huis terugkeren,
buig je niet vertederd over een baby heen,
laat je ogen zich niet met tranen vullen,
en tot slot: zwaai niet, en glimlach niet.
Ga weer terug naar je toeristenbus,
zonder een enkele foto,
zonder een gedicht aan hen te wijden,
druk je voorhoofd stil tegen het koude raam,
alsof je niets gezien hebt,
alsof je je niets herinneren zult
en herinner je ook echt niets.
Nooit!
Herinner je dit nooit.

Armenia, villages on the road

Just leave this place behind you.
Don't ask questions of those sitting against the wall,
don't stare at the women's wrinkles,
don't wait for the men to return home,
don't tenderly coo at a baby,
don't let your eyes fill with tears,
and don't wave goodbye, don't smile.
Go back to the tourists' bus,
without taking pictures,
without dedicating a poem to them,
quietly press your forehead against the cold window,
as if you have seen nothing,
as if you'll remember nothing
and you won't remember.
Never!
Never remember!

ՀՀ, ՃԱՄՓԻ ԳՅՈՒՂԵՐ

Պարզապես հեռացիր այստեղից:
Հարցեր մի տուր պատի տակ նստածին,
կանանց կնճիռներն ուշադիր մի գննիր,
տղամարդկանց տունդարձին մի սպասիր,
մի կռացիր ու սիրիր նորածնին,
չթրջվեն աչքերդ,
վերջում ձեռքով չանես, չժպտաս:
Առանց ֆոտոների,
բանաստեղծություն չգրած նրանց մասին`
վերադարձիր տուրիստական ավտոբուսդ,
ճակատդ լուռ սեղմիր սառը պատուհանին,
իրբ չես տեսել,
իրբ չես հիշի
ու իսկապես մի հիշիր:
Երբեք:
Երբեք մի հիշիր:

Ik vertaal gedichten,
als ik een ander wil zijn dan degene in mij
die gedichten schrijft.

Als ik geboren wil zijn in een grote stad
net vóór iets belangrijks, erná of tijdens,
als ik leven wil in de 40-er jaren in de VS,
in Iran ten tijde van de Sjah,
of links van de Berlijnse muur,
als ik het achterkleinkind wil zijn
van een joodse, gevlucht naar Canada,
of een kleinkind genaamd naar zijn opa,
die uit de Goelag is teruggekeerd,
als ik zwart wil zijn, geel, rood of gestreept,
eenvoudig als het Engels,
luidruchtig als het Pools,
als ik traag onverstaanbare woorden wil uitspreken net als de
Perzen...
... door de mond van een ander wil spreken.

Ik vertaal andermans pijn en leed
als een tweedehands gevoel,
met vaste hand en een koel hoofd,
omdat mij dit leed slechts in theorie treft,
omdat ik ooit arts wilde worden...

Ik vertaal
als ik even niet opschieten kan met degene in mij die schrijft.

I translate poems,
when I want to be different than this other me,
who writes them.

When I wish I was born in a large city
before, during or after a breakthrough,
when I wish I lived in America in the 40s,
at the times of the Shah in Iran,
on the left side of the Berlin wall,
wish I was the granddaughter of a Jew who fled to Canada,
a grandson bearing the name of an ancestor
returning back from his Siberian exile,
when I want to be black, yellow, red, striped,
when with the mouth of another person
I want to pronounce foreign words
as easily as in English,
as noisily as in Polish,
as seamlessly as in Persian.

I translate the pain of the others
as if they were second-hand feelings,
with an assured hand and a cool mind,
because this pain only hurts me in theory,
and I wanted to become a doctor...

I translate
when I can't get along with this other me who writes.

Ես թարգմանում եմ բանաստեղծություններ,
երբ ուզում եմ լինել ուրիշ ներսինիցս,
որ գրում է բանաստեղծություններ:

Երբ ուզում եմ ծնված լինել մեծ քաղաքում
ինչ-որ կարևոր բանից առաջ, հետո կամ ընթացքում,
երբ ուզում եմ ապրել քառասունականների Ամերիկայում,
շահի ժամանակվա Իրանում,
Բեռլինի պատից ձախ,
լինել Կանադա փախած հրեա տատի ծոռ,
Միբիրի աքսորից հետ եկած պապի անունով թոռ,
երբ ուզում եմ լինել սև, դեղին, կարմիր, գուլպոր,
անգլերենի պես հեշտ,
լեհերենի պես աղմկոտ,
պարսկերենի պես ծորուն ասել անծանոթ բառեր...
...ուրիշի բերանով ասել:

Ես թարգմանում եմ ուրիշի ցավը՝
second-hand ապրումի պես,
չդողացող ձեռքով ու սառը սրտով,
որովհետև ցավն ինձ հետաքրքրում է տեսականորեն,
որովհետև ես ուզում էի բժիշկ լինել...

Ես թարգմանում եմ,
երբ լեզու չեմ գտնում ներսինիս հետ, որ գրում է:

De dood van een onbekende

Een vergeelde foto
waarop in een rij staan: een scholier,
twee mannen van middelbare leeftijd en één oude
een verschrompeld omaatje
en een jonge vrouw met een kind op de arm, een ander aan haar
rok.

Lijven verouderend door alledaagse huiselijke zorgen,
gehuld in feestkleding, wie weet voor welk feest,
met een trouwring aan vingers die ruiken naar chloor,
op de kinderhoofdjes grote haarlinten,
de verschoten pakken keurig dichtgeknoopt,
de haren gekapt, bakkebaarden lijnrecht.
Op de foto staat niemand die ik ken,
geen neus die op de mijne lijkt, niet in het minst.
Hun leven is een gemeenschappelijk besluit
om samen voor een camera te poseren,
hun dood is de aanwezigheid van de foto in mijn privé album.

Death of an unknown person

A faded photograph,
in which in one row there are: one child,
two middle-aged men and one elder,
a wrinkled grandma
and a young woman with a child in her arms while pressed to
another.

Tired with everyday responsibilities, ageing bodies
covered with holiday garments,
a marriage band on a bleech scented finger
huge bows in the children's hair,
worn suits buttoned up neatly,
freshly cut hair and perfectly symmetrical sideburns.

I do not recognise anybody in this photo.
not a single nose looks like mine.

Life – it is their joint agreement
to stand together in front of a camera.

Death – it is the existence of this photo in my private album.

ԱՆԾԱՆՈԹ ՄԱՐԴՈՒ ՄԱՀԸ

Խամրած լուսանկար,
ուր շարքով կանգնած են մի դպրոցական,
երկու միջահասակ ու մի ծեր տղամարդ
կռկված տատմեր
ու մի ջահել կին՝ գրկին երեխա, մեկն էլ՝ կիպ փեշին:
Մովորական օրերին տան հոգսից ծերացող մարմիններն
անհայտորեն տոնական հագուստով ծածկած,
ժավելահոտ մատներին՝ հարսանիքի մատանին,
երեխեքի գլխին՝ մեծ բանտեր,
խունացած կոստյումները՝ կոճկած կռկիկ
մագերը՝ գգած, բակերը՝ ուղիղ:
Այս լուսանկարում ոչ մեկին չեմ ճանաչում,
ոչ մեկի քիթը հեռավոր նմանություն չունի իմին:
Կյանքը նրանց ընդհանուր համաձայնություն է
միասին կանգնելու խցիկի առաջ,
մահը՝ նկարի գոյությունն իմ անձնական ալբոմում:

In een drassig meer, door bergen omringd,
leef ik met nog een paar miljoen mij bekende vissen.
De ouwetjes die nog van de zee afwisten, leven allang niet meer.
De rotsen staan bewegingloos; wij zijn eraan gewend.
En we vervelen ons in de ochtend,
en we vervelen ons in de middag,
tot er bezoek komt en een keitje ketst.
En wij, buiten adem van opwinding, wij spartelen,
we springen op en neer en zwemmen
ondersteboven, in rondedans, kringelend en slingerend,
in spiralen, cirkels, ovalen.
En we vervelen ons weer in de avond,
we vervelen ons ook in de nacht...
De dag breekt aan en wij wachten weer op het bezoek.

In a muddy lake surrounded by mountains,
 I live with two or three million familiar fish.
 Old men who heard of the sea are long dead.
 Rocks are motionless, we have adjusted.
 We are bored in the morning,
 we are bored in the afternoon,
 until a guest comes and drops a stone.
 Excitement leaves us breathless, we slap about,
 we spring up and fall down grasping the air,
 we start dancing, braided, twisted, bonded,
 spiral, cylindrical, oval.
 And we are bored in the evening,
 we are bored at night...
 A day comes, we wait for a guest.

Լեռներով շրջապատված ճահճոտ լճում
 ապրում ենք ես ու երկու-երեք միլիոն ծանոթ ձուկ:
 Ծովի մասին լսած քիճեքը վաղուց մեռել են:
 Ժայռերը չեն շարժվում. հարմարվել ենք:
 Ու մենք ձանձրանում ենք առավոտյան,
 ու մենք ձանձրանում ենք կեսօրին,
 մինչև գալիս է հյուրն ու մի տափակ քար գցում ջուրը:
 Մենք՝ հուզմունքից շնչակտուր, թպրտում ենք,
 ցատկոտում վեր-վար, բերանքսիվայր
 լողում՝ շուրջպար բռնած, ոլոր-բոլոր-մոլոր,
 պարուրածն, գլանածն, ձվածն:
 Ու մենք ձանձրանում ենք երեկոյան,
 ու ձանձրանում ենք գիշերը...
 Բացվում է օրը, ու սպասում ենք հյուրին:

onlDentiteitsbewijs

Mijn neefje zag mijn geboorteland: "Tsjechoslowakije",
en schaterde het uit.

"Dat is geen land, je bent nergens geboren, je bestaat gewoon
niet."

Ik slikte mijn tong in,
werd blauw als een strak ingebakerde baby,
te vondeling gelegd op de eerste de beste
vuilnisbelt van de geschiedenis.

Op die plek ligt nu een keurig park,
waar mensen als ik hun hond uitlaten,
mensen die stiefmoeder geschiedenis
niet als haar kinderen erkennen wil.

unIDentical

My cousin saw my birthplace – “Czechoslovakia”
and jeered:

“There is no such country, you were born nowhere, you don’t
exist.”

I swallowed my tongue,

I went blue as an infant too tightly swaddled,
abandoned

on history’s doorstep.

Now, in this place, there is a beautiful park,
where people like me walk their dogs,

people who are not recognized by history as by a surrogate mother.

ԱՆԱՆՁՆԱ(ԳՐԱ)ՅԻՆ

Չարմիկս տեսավ ծննդավայրս՝ «Չեխոսլովակիա»
ու կարգին հռհռաց.

«Մենց երկիր չկա, դու ոչ մի տեղ ես ծնվել, դու չկաս»:

Լեզուս կուլ գնաց,

կապտեցի ամուր կապված բարուրի պես,

որ թողել են պատմության պատահական աղբանոցում
ու գնացել:

Հիմա նույն տեղում բարեկարգ այգի կա,

ուր շների հետ զբոսնում են ինձ նմանները,

ուս պատմությունը, փոխնակ մոր պես, չի ճանաչում:

Gesloten circuit

Op het plein in de hoofdstad van het land
staan kinderen, uit de crèche ontsnapt,
ze stampvoeten en eisen een circus.

Het volk vraagt in een open brief, gericht aan de president,
om de bouw van een permanent circus
met niet-giftige slangen en dansende beren en tijgers die nooit
iemand bijten.

Het spreekt voor zich dat de president, zonder enig dralen,
stopt met het kopen van wapentuig
en het wapenbudget nu geheel wijdt aan het bouwen van een
circus.

Maar plotseling laait de oorlog weer op
en wordt de bouw onderbroken.

De wereldpers schrijft pagina's vol over de circusloze stad,
instellingen uit de hele wereld sturen hun waarnemers;
die schudden hun hoofd en beloven dat zij
zich over de kwestie gaan buigen.

Delegaties komen uit buurlanden,
en van verder weg telefoontjes en steun,
men stuurt slangen en beren en tijgers,
die triest door de stad rondzwerven,
zich koesterend in de zon,
het eind van de oorlog afwachgend.

En iedere nieuwe generatie weer
demonstreert voor het recht op een circus,
eenstemmig met de slangen en beren en tijgers,
en overstemt stampend de zwijgende mortieren
in vredige tijden van wapenstilstand.

Closed circuit

On the capital square
children, running, exit a kindergarten,
pattering, demand a circus.
The people write an open letter to a president,
demanding a circus
with non-poisonous snakes,
dancing bears
and gentle tigers.
The president, obviously,
immediately gives up buying weapons
and assigns all the military budget to a circus.
But suddenly, war restarts
and the construction is halted.

The media reports on the city without a circus,
observers from international organisations nod
and promise to do something about this.
Delegates from neighbouring countries come in person,
and those from distant countries promise their support
and send snakes, bears and tigers,
which – sadly – roam the city streets
and turn their backs to the sun,
waiting for the unexpected war to end.

That is how during a truce,
each new generation,
along with snakes, bears and tigers,
fighting for the right to have a circus,
pattering loudly, silence the noise of silenced missiles.

ՓԱԿ ՇՐՋԱՆ

Մայրաքաղաքի հրապարակում
մանկապարտեզից փախած երեխաները
ոտքերը խփում են գետնին ու կրկես պահանջում:
Ժողովուրդը բաց նամակ է հղում նախագահին,
որ կրկես կառուցվի՝
անթույն օձերով, պարող արջերով ու չկծող վագրերով:
Իհարկե, նախագահն անմիջապես դադարեցնում է
գինամթերքի գնումը
և ռազմական ողջ բյուջեն ուղղում կրկեսի կառուցմանը:
Բայց հանկարծ պատերազմը վերսկսվում է,
ու շինարարությունը՝ դադարեցվում:

ՉԼՄ-ները գրում են անկրկես քաղաքի մասին,
միջազգային կառույցներից դիտորդներ են ժամանում,
տմբտմբացնում գլուխներն ու խոստանում
գրադվել խնդրով:
Հարևան երկրների պատվիրակները գալիս,
իսկ ավելի հեռուներից զանգում են, գորակցում
և ուղարկում օձեր, արջեր ու վագրեր,
որ տխուր թափառում են քաղաքում
և մեջքները տալիս արևին՝
սպասելով մեջ ընկած պատերազմի ավարտին:

Եվ այսպես ամեն նոր սերունդ
գինադադարի խաղաղ ժամերին
օձերի, արջերի, վագրերի հետ միաձայն
հանում կրկես ունենալու իրավունքի
դմբդմբացնելով խլացնում է լռությունն արկերի:

Maat 39

Ieder gedicht is als een schoen,
elke tweede schoen een gedicht.

Er zijn gedichten die ons verder dragen dan welke schoen dan ook.

Er zijn gedichten die klikklakken en er zijn er die schuifelen,
gedichten die pijn doen aan je kleine teen
en heel in het algemeen:
trek nooit het gedicht van een ander aan.

Er zijn zomerse sandaal-haiku's
en wintergedichten, lang als een laars,
en herfstige werken die kapot gaan bij de allereerste bui.

Wie klein is, hult zich in grote gedichten,
binnenstebuiten meestal,
en wordt daardoor nog kleiner,
de groten strikken hun gedichtveters niet.

Nieuwe gedichten kraken nog,
de oude zwijgen stil.

Er zijn vluchtgedichten en gedichten die
je naar huis terug kunnen brengen,
er zijn er ook die je uit moet trekken, zodra je je huis binnengaat,
om een ander gedicht weer aan te trekken,
zacht en vlak, met ritme en rijm.

Om de echtheid van een gedicht te testen
hoef je het leer niet in brand te steken;
je hoeft maar midden op straat te gaan staan en te zeggen:
ik ben verdwaald.

Size 39

Each poem is a shoe,
and every second shoe is a poem.

There is a poem which takes you further than a shoe.

There are pattering and scattering poems,
a poem which makes your toe hurt,
and in general
one should not wear others' poems.

There are summer haikus,
long winter poems
and autumn pieces ruined by a single rain.

The young ones wear large poems
and the other way around, normally
and they shrink even more,
the adults don't tie poem tourniquets.

New poems creak,
the old ones remain silent.

There is an escape poem,
a poem leading you home
and a poem you need to slip off before entering,
to wear softly, shallowly, rhythmically,
a totally different poem.

To check a poem, you don't need to burn leather,
just stand in a street and say: "I got lost."

No. 39

Ամեն բանաստեղծություն կոշիկ է,
ու ամեն երկրորդ կոշիկ՝ բանաստեղծություն:

Կա բանաստեղծություն, որ կոշիկից ավելի հեռու է տանում:

Կա կտկտացող ու քստքստացող բանաստեղծություն,
բանաստեղծություն, որ ցավեցնում է ճկույթդ,
ու ընդհանրապես
չի կարելի հագնել ուրիշի բանաստեղծությունը:

Կան ամառային թանկաներ,
ձմեռային երկարաճիտ պոեմներ
ու աշնանային գործեր՝ առաջին անձրևից փչացող:

Փոքրերը մեծ բանաստեղծություն են հագնում
ու սովորաբար՝ թարս,
ու ավելի են փոքրանում,
մեծերը՝ չեն կապում բանաստեղծության քուղերը:

Նոր բանաստեղծությունները ճոճում են,
հները՝ լռում:

Կա փախուստի բանաստեղծություն,
տուն տանող բանաստեղծություն
ու բանաստեղծություն, որ պիտի հանես տուն մտնելիս,
որ հագնես փափուկ, տափակ, հանգ ու վանկով
բոլորովին ուրիշ բանաստեղծություն:

Բանաստեղծությունը ստուգելու համար
պետք չէ վառել կաշին.
պարզապես կանգնիր փողոցում ու ասա՝ մոլորվել եմ:

Berlijnse splitsingen 1

Berlijn is een man van boven de vijftig
die bij de eerste ontmoeting al zegt:
“Ik heb wel mooiere dan jij gezien,
en slimmere ook,
maar toch wil ik jou!”
... En hij geeft je geen kans om je aan te stellen
en ontwapend geef jij je over.

Berlin fork 1

Berlin is a man over fifty,
his pick-up line:
“I’ve known prettier and smarter,
but it’s you I want,”
leaving no space for a girlish crush,
so you yield to him, defenseless.

ԲԵՌԼԻՆՅԱՆ ԵՐԿԱՏՈՒՄՆԵՐ-1

Բեռլինը հիսունն անց տղամարդ է,
որ հենց առաջին հանդիպմանն ասում է.
– Քեզնից սիրուններին էլ եմ տեսել,
խելոքներին էլ,
բայց քե՛զ եմ ուզում:
...Ու սերնեթանքի տեղ չի թողնում,
ու դու զինաթափ հանձնվում ես:

Berlijnse splitsingen 4

Op een oude joodse begraafplaats ontmoetten wij elkaar.
We hielden onze adem in, zo diep was daar de stilte.
Zo vredig was de leegte daar, wij deden of we niet bestonden.
Mijn grootmoeder lag daar niet, en ook niet zijn grootvader,
maar de pijn om het niet-bestaan deed ons beiden snikken.
We stapten in dezelfde bus.
De schaamte te leven deed ons blozen.
Hopend op nooit meer kruisende paden
vertrokken wij elk door een andere deur.

Berlin fork 4

We met at an old Jewish cemetery.
A silence so deep we held our breath.
An emptiness so silencing we pretended we weren't there.
Neither my grandma nor his grandpa were there,
but we cried noiselessly in excruciating non-existence.
We entered the same bus.
Our cheeks grew rosy with the shame of being alive.
Hoping that our lives' paths will never cross,
we exited by different doors.

ԲԵՌԼԻՆՅԱՆ ԵՐԿԱՏՈՒՄՆԵՐ-4

Հանդիպեցինք հին հրեական գերեզմանոցում:
Լռությունն այնքան խորն էր՝ շունչներս պահեցինք:
Այնքան խաղաղ էր դատարկությունը՝ ձևացրինք, թե չկանք:
Ոչ իմ տատն էր այնտեղ, ոչ իր պապը,
բայց չգոյության ցավից նվվացինք:
Նույն ավտոբուսը բարձրացանք:
Ապրելու ամոթից կարմրեցինք:
Երբևէ չխաչվող ճամփեքի հույսով
տարբեր դռներով հեռացանք:

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Tatev Chakhian
© translations into Dutch: Anna Maria Mattaar
© translations into English: Paweł Sakowski, Tatev Chakhian (p. 4),
Stefanie Van de Peer, Richie McCaffery

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from
Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36,
9000 Ghent, Belgium.

Graphic design & print: Karakters, Gent

D/2018/3962/11
ISBN 978-90-5655-437-8

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Tatev Chakhian (1992, Armenië)

is dichter en visueel kunstenaar. Op dit moment woont ze in Polen. In 2016 verscheen haar eerste poëziebundel getiteld *unIDentical*.

Het boek is een 'onofficieel document' dat de lezer toelaat de grenzen te verkennen tussen persoonlijke en niet-persoonlijke intermenselijke relaties. Nadat ze afstudeerde aan de faculteit Culturele Antropologie aan de Staatsuniversiteit van Yerevan, bleef de stedelijke semiotiek – steden 'lezen' als teksten – haar grootste academische interesse. Chakhians artistieke activiteiten vermengen zich met poëzie in de vorm van mixed-media art.

Tatev Chakhian (1992, Armenia)

is a poet and visual artist. She lives in Poland. In 2016 she published her first volume of poetry titled *unIDentical*. The book is an 'unofficial document' which allows the reader to cross the border between a person's personal and non-personal realities. Having graduated from the faculty of Cultural Anthropology at Yerevan State University, her academic interest remains urban semiotics, "reading" cities as texts. Chakhian's artistic activities feed into her poetry through mixed-media art.

Tatev Chakhian (1992, Armenië, woonachtig in Polen) is een van de dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen. Versopolis is een samenwerkingsverband van 14 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 170 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vier dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Tatev Chakhian (1992, Armenia, living in Poland) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe. Versopolis is a collaborative venture of 14 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and has since been promoting 170 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting four poets from the Versopolis group at the annual festival.

VERSOPOLIS

where
poetry
lives